MINIK ROSINGS TAKKETALE

Kære priskomite, kære medmennesker

Jeg har tænkt mig at sige ganske få ord.

Først må jeg beklage, at jeg halter lidt. Som geolog er det forfærdelig pinligt at måtte indrømme, at jeg snublede over en sten på Geologisk Museum og forstuvede knæet. Det siger måske lidt om mine generelle evner til at færdes sikkert i denne verden.

Vi skal være taknemmelige for, at vi lever i en verden, hvor der findes mennesker som Bent Melchior. Vi har allerede hørt om hans baggrund og hans livsværk. At sammenligne mig selv med Bent Melchior ville være en temmelig hasarderet øvelse. Jeg kommer fra en ganske anden baggrund. Jeg er vokset op i et lillebitte samfund i Grønland, på 8-9 personer. Trods sin lidenhed var det et multietnisk samfund, hvor samer, danskere og grønlændere levede side om side og talte hver sit sprog. Det var et samfund, hvor man ikke nødvendigvis var enige om alting, men hvor vi, som alle andre mennesker, levede i og af, den samme natur.

Jeg har fået fortalt at jeg for det meste gik alene omkring i fjeldet og talte med mig selv. Det var måske min første erfaring med at føre en samtale på tværs af forskellige synspunkter.

Jakob Skovgaard-Petersen talte i sin indledning om videnskaben som brobygning. Det er en tanke, jeg kan genkende. Videnskaben kan bygge broer mellem mennesker, lande og kulturer. Den kan skabe fælles forståelse omkring opdagelser og spørgsmål, som angår os alle. Men videnskaben kan også blive gjort til en handelsvare, og vores viden kan bruges til at udnytte verden snarere end til at forstå og passe på den.

Jeg har gennem mit liv været optaget af at skabe forbindelser mellem forskellige måder at forstå verden på. Geologi og kunst og kultur, forskning og mennesker, Grønland og resten af verden. Måske er det netop i mødet mellem forskellighederne, at vi bliver klogere. Men jeg tror også, at der er noget andet på spil, når vi taler om brobygning.

Vi sidder her sammen i dag. Vi er sammen om noget, selv om de fleste her i salen ikke siger noget. Vi har alle lært meget om ytringsfrihed, om retten til at sige, hvad vi mener. Men måske er der også en frihed i ikke altid at skulle sige noget. Retten til at tie stille og blot være sammen med andre mennesker, uden at vi nødvendigvis skal have en holdning til alting. Det er ikke

vores synspunkter alene, der gør os til gode mennesker. Det er også vores evne til at være sammen, selv når vi er forskellige.

Livet som fænomen har gennem hele jordens milliarder af år lange historie bygget sin succes på at diversificere sig, på at opsøge forskelligheder og lade sig berige af dem. Og jeg tror, at det er vigtigt at huske, at det ikke altid er det sagte, der er det vigtigste. Nogle gange er det, vi ikke får sagt, eller det, vi vælger ikke at sige, mindst lige så betydningsfuldt.

Bent Melchior har på sin måde vist os, hvad det vil sige at bygge broer mellem mennesker, og inspirerer os alle til at gøde det samme på hver vores måde. Det er en stor ære at modtage en pris, der bærer hans navn,

Tusind, tusind tak.